

[Edvard Sørensen.]

slag til Ændringer i Socialreformen fra anden Side.

Erfaringen har i højeste Grad vist, at Ændringer er stærkt paakrævede paa disse Omraader. Det er heller ikke andet, end hvad man kunde vente. Et Lovkompleks af det Omfang vil selvsagt ikke kunne un-gaa at opvise Mangler og Brist, naar det bliver ført ud i Livet. Selv om jeg er enig i den Opfattelse, at det mere er Administration og Fortolkningen af Loven end selve Loven, Kritikken er rettet imod, kan jeg ikke se bort fra, at der maa gennemføres ret væsentlige Ændringer i Loven. Naar disse Ændringer skal udformes, er der al mulig Grund til at tage alle gode Forslag op til nøje Prøvelse, og det er mit Haab, at Socialministeren er enig med mig i denne Betragtning.

Det er heller ikke uden Betydning, hvad de Folk, der staar i det daglige Arbejde med Socialreformen, mener om dette Spørgsmaal, og fra en stor Kreds af disse blev der i Slutningen af Marts Maaned tilstillet Socialministeren Forslag til Ændringer af de værste Skavanker i Loven. Det, jeg tænker paa her, er det Forslag, De samvirkende Sogneraadsforeninger tilstillede den daværende Socialminister. Det forbavsede mig derfor ikke saa ganske lidt sidste Lørdag paa De samvirkende Sogneraadsforeningers Delegeretmøde at høre Socialministeren udtale, at han ikke kunde tage Stilling til dette Forslag, da det ikke var beregnet, hvad det vilde betyde økonomisk.

Det forbavsede mig, som sagt, i høj Grad at høre en saadan Udtalelse. I 8 Maaneder havde Ministeriet været i Besiddelse af dette Forslag og havde ikke prøvet at beregne det for at se, om det var brugbart. Da Socialministeren klart og bestemt fremsatte denne Udtalelse, maatte jeg selvfølgelig gaa ud fra, at det var rigtigt, selv om jeg maa indrømme, at jeg havde vanskeligt ved at tro, at det kunde være saadan; men jeg gik ud fra, at Ministerens Ord maatte staa til Troende. Stor blev derfor min Forbavselse, da jeg i Tirsdags i Dagspressen læste en Udtalelse af det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen, hvoraf det fremgik, at Beregninger over Sogneraadsforeningers Forslag foreligger, ja, det er end ikke saadan, at der er en enkelt Beregning, men det ærede Medlem siger i denne Udtalelse, at han har en hel Stak af Beregninger.

Da jeg kender det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen saa godt, at det ikke kan falde mig ind at drage hans Udtalelser i

Tvivl, maa Spørgsmaalet blive: Hvorfor sagde Socialministeren paa Sogneraadsforeningernes Møde, at Beregninger ikke forelaa? Det kunde vist interessere Offentligheden, det kan i alt Fald i stærk Grad interessere de delegerede, der var til dette Møde den Dag, at faa en Forklaring angaaende denne for at bruge et mildt Udtryk urigtige Udtalelse. Det er utænkeligt, at Socialministeren ikke skulde være orienteret om dette Spørgsmaal, da Ministerens Departementschef var til Stede ved Mødet, og Departementschefen maa være vidende om, at saadanne Beregninger foreligger — en Departementschef kan ikke lade sin Minister fremsætte en urigtig Paastand uden at meddele Ministeren, hvad der foreligger i denne Sag. Jeg haaber, at Socialministeren over for Tinget vil redegøre for dette Forhold.

Naar der nu skal foreslaas Ændringer, er der nogle Ændringer til Folkeforsikringslovens § 17, som jeg gerne vil henlede Socialministerens Opmærksomhed paa. Det er dels paa Foranledning af et Par Afgørelser, der i Sommer er truffet i Indenrigsministeriets Mæglingssraad i kommunale Lægestridigheder, dels paa Foranledning af et Forhold, der i nogle Amter har voldt nogle Vanskeligheder ved Indgaaelse af Lægeoverenskomster.

I Folkeforsikringslovens § 17, Stk. 1, staar der — jeg beder om Formandens Tilladelse til at citere —:

„Et Sygekassemedlem, som bor paa Landet eller paa en Købstads Markjorder over 1 km uden for Bygrænsen, er berettiget til af vedkommende Opholdskommune at forlange Befordring afgivet til Afhentelse af den af Sygekassen benyttede Læge eller Jordemoder eller til den syges Befordring til eller fra nævnte Læge eller Jordemoder. Endvidere kan Befordring forlanges afgivet til eller fra det Sygehus, hvorpaa Sygekassen har Ret til Indlægelse eller ambulante Behandling mod nedsat Betaling, og som i det foreliggende Tilfælde bør benyttes, jfr. § 16 og denne Paragrafs Stk. 4.“

Hvis man spørger: Hvad er Bygrænsen i Lovens Forstand? staar det i Note 3 til Paragraffen. Der staar:

„det vil sige Grænsen for en sammenbygget Stad, saaledes som denne Grænse senest er fastsat af Indenrigsministeriet i Henhold til § 4 i Lov af 11. Februar 1863 om den kommunale Beskatning i Købstæderne“.

Siden 1863 er der sket adskillige Ændringer paa dette Omraade, Byerne er stærkt